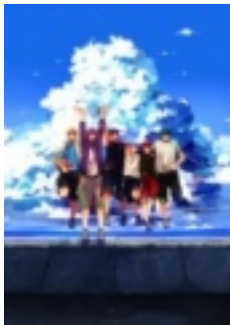

Ngày Thế Giới Kết Thúc

Contents

Ngày Thế Giới Kết Thúc	1
1. Chương 1: Kagakuro	1
2. Chương 2: Aoki	2
3. Chương 3: Midotaka	3
4. Chương 4: Muramuro	5
5. Chương 5: Akafuri	6

Ngày Thế Giới Kết Thúc

Giới thiệu

Tác giả: vending_machine Dịch: Ame Beta: Hà Mã Pairings: Kagami × Kuroko / Midorima x Takao

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-the-gioi-ket-thuc>

1. Chương 1: Kagakuro

Ngoài trời lạnh cóng. Dù đang cuộn mình trong mấy lớp chăn bông dày, Kuroko vẫn không thể ngừng run rẩy, Kagami tưởng chừng như cậu sắp vỡ vụn, hết như cái thế giới này vậy.

Bóng tối và sự im lặng bao trùm, tất cả những gì mà họ có thể nghe thấy là tiếng thở gấp gáp của đối phương. Vì không thể nhìn rõ đâu chỉ là một mi-li-mét trước mặt, nên từ rất lâu rồi, mắt hai người đã nhắm chặt lại. Có như vậy, cảm giác sợ hãi mới vơi đi được chút ít.

Ngày tàn của họ cũng chẳng còn xa nữa.

Kagami có thể cảm nhận được hơi thở yếu ớt của Kuroko phả vào cổ mình, và y vòng đôi tay đau nhức vì cái rét buốt da ôm lấy tấm thân nhỏ bé ấy. Giờ đây, nhịp đập của hai trái tim đang hòa vào làm một. Kagami chẳng thể nhớ họ đã ngồi như vậy được bao lâu, thời gian tưởng chừng như vô tận kể từ khi Trái Đất bắt đầu vỡ vụn thành từng mảnh.

“Anh không có gì để hối hận cả.” Kagami thì thầm, dụi đầu vào mái tóc phảng phất hương vị va-ni-la của Kuroko, “Mọi thứ anh đã làm cùng em, anh đều không hối tiếc. Em là người quan trọng nhất cuộc đời anh, Tetsuya à! Anh ước mình có khả năng cứu được em.”

Tay Kuroko siết chặt lại, cậu khẽ nói, “Em không cần. Anh đã luôn ở bên và che chở cho em rồi. Anh cũng biết em sẽ đau đớn thế nào nếu anh rời bỏ em mà, phải không? Em chỉ ước chúng ta có nhiều thời gian bên nhau hơn.”

Kagami đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cậu, “VẬY, hãy đợi anh ở kiếp sau nhé.”

“Tất nhiên rồi.” Kuroko gạt đầu, một giọt nước mắt nóng hổi chợt rơi nơi khóe mi.

“Anh nhất định sẽ đi tìm em, dù có mất tới hàng triệu năm đi chăng nữa.” Kagami nói, và Kuroko biết lời hứa đó là chắc chắn. Y chưa từng lừa dối cậu bao giờ. Tìm Kuroko bỗng đập lỗ một nhịp.

“Cảm ơn anh vì đã luôn yêu em, vì đã tìm thấy em trong bóng tối.”

“Anh nghĩ ngược lại thì đúng hơn đấy.” Kagami vụng về hôn lên môi Kuroko, cảm nhận được vị mặn chát của nước mắt mà trong thâm tâm, y vẫn phủ nhận đó là của y, “Anh sẽ luôn yêu em, Tetsuya.”

“Taiga,” Kuroko thì thầm, đáp trả lại Kagami bằng một nụ hôn tuyệt vọng.

Rồi, những hình ảnh quá khứ liên tục xuất hiện khiến cậu tự hỏi có phải bóng tối đã biến mất. Người ta nói những kí ức trong cuộc đời bạn sẽ hiện ra trước mắt khi bạn sắp bước sang thế giới bên kia. Mọi thứ mà Kuroko thấy đều chỉ là hình ảnh của Kagami. Cậu con trai tóc hung đỏ lúc thì cười lớn hạnh phúc, lúc lại giận dữ, đau thương. Ánh mắt y rạng ngời khi đang chơi bóng rổ, và cũng ánh mắt ấy tràn đầy yêu thương những lúc làm tình với cậu. Kuroko vẫn luôn và sẽ mãi mãi yêu mọi thứ thuộc về y.

Thế giới bắt đầu quay cuồng, Kagami siết chặt Kuroko trong vòng tay của mình. Từng mảnh kí ức của y chợt tua lại trong tâm trí. Cậu con trai với đôi mắt xanh ngắt như bầu trời đã luôn ở bên y, cùng nhau trải qua những cung bậc cảm xúc buồn vui lẫn lộn. Hết lần này đến lần khác, cậu đã kéo y ra khỏi bờ vực của sự tuyệt vọng. Cậu chính là người mà y yêu nhất.

Một tay Kagami rời khỏi lưng Kuroko và ôm lấy mặt, chỉ để ngăn dòng nước mắt lạnh lẽo lúc này đang tràn qua cả những kẽ tay.

“Em yêu anh.” Kuroko hét lên khi một luồng âm thanh chói tai chợt tràn qua căn phòng của họ.

“Anh cũng yêu em.” Kagami đáp lại, đặt một nụ hôn từ biệt lên môi Kuroko.

Hai đôi môi vừa chạm vào nhau cũng là lúc một luồng sáng trắng lóe lên, và rồi, mọi thứ đều tan biến vào cõi hư vô.

 HẾT

2. Chương 2: Aoki

Aomine sẽ chẳng bao giờ dám thừa nhận rằng, y đang vô cùng căm ghét chính bản thân mình.

Y siết chặt Kise trong vòng tay, cơ thể cậu run lên bần bật bởi cái lạnh thấu xương. Aomine đã không thể làm được gì. Cơn rét buốt đã khiến cho những ngón tay của họ tê cứng, và hai bàn tay cứ khóa chặt vào nhau như thế.

“Aominecchi?” Kise thì thào, giọng khàn đặc, “Anh vẫn đang ở đây chứ?”

“Anh vẫn ở đây mà.” Aomine đáp lại, chỉ mong có cách nào đó trấn an được cậu.

“Em sợ lắm.” Kise mở mắt, dù cậu chẳng thấy gì ngoài bóng tối dày đặc, “Tụi mình mới hai sáu tuổi thôi mà, em không muốn phải chết.”

Aomine chợt thấy tim mình đau nhói.

“Em muốn ở bên anh nhiều hơn.” Kise tiếp tục, giọng chứa đầy nỗi tuyệt vọng, “Em vẫn chưa đánh bại được anh cơ mà.”

Aomine khẽ bật cười, “Anh không nghĩ mình sẽ chấp nhận điều đó đâu.”

Y cảm thấy nhẹ nhõm chút ít khi nghe Kise cất tiếng cười, dù là rất yếu ớt.

“Em thực sự rất yêu anh, Daikicchi!” Kise nói khẽ. Tất cả sinh lực và sự lạc quan tưởng như vô tận của cậu dường như đã bị phai tàn trước sự hủy diệt của thế giới này.

“Anh cũng yêu em.” Aomine thở dài, “Em biết mà.”

“Hãy đợi em, được không?” Giọng cậu run rẩy, nước mắt chảy xuống hai gò má, “Dù anh có ở đâu đi chăng nữa, em cũng sẽ tìm được anh.”

Aomine nhắm chặt mắt lại và cố gắng kiềm chế để không chửi thề. Cậu đã trao cho y quá nhiều, nhiều hơn tất cả những gì y đã từng làm cho cậu. Vào những giây phút cuối cùng của cuộc đời này, Aomine chỉ muốn làm mọi điều để có thể bù đắp lại những lỗi lầm của mình. Họ đáng lẽ phải được tận hưởng một cuộc sống viên mãn, hạnh phúc bên nhau dù cho thời gian có lấy đi tuổi trẻ và sự minh mẫn của họ. Thật không công bằng chút nào!

“Anh sẽ đợi.” Y hứa, đặt một nụ hôn lên môi Kise bằng chút sức lực yếu ớt còn lại, “Anh sẽ mãi đợi em.”

“Ước gì chúng ta có nhiều thời gian bên nhau hơn.” Kise nói. Cậu thấy lạnh, mệt mỏi và lạc lối. Mỗi lần như vậy, Aomine đều là người đã cứu rỗi, bảo vệ cậu. Nhưng, cậu sắp mất Aomine rồi!

“Ừm.” Aomine đồng tình, “Nhưng quãng thời gian mà chúng ta đã có, anh sẽ mãi mãi trân trọng nó.”

Kise cười nhạt, “Anh nói chuyện liên quan dễ sợ.” Giọng cậu đầy cay đắng.

“Này...” Aomine nhẹ nhàng nói. Y thực sự không thích giọng điệu ấy của Kise chút nào. “Sẽ ổn thôi mà. Anh sẽ luôn ở đây để bảo vệ em. Dù chuyện gì xảy ra, em vẫn mãi là của anh, Ryouuta. Đừng bao giờ quên điều đó.”

Kise chợt thấy tim mình rung động. Hơi thở của cậu bắt đầu yếu ớt dần, “Anh cũng là của em nữa...Em lạnh quá, Daiki. Mệt nữa.”

“Vậy thì ngủ đi.”

Y không muốn Kise chìm vào giấc ngủ vì không muốn phải tỉnh táo một mình khi thế giới này vỡ ra thành từng mảnh. Nhưng lúc này đây, đó là điều mà Kise cần, y không muốn mình ích kỉ thêm phút nào nữa.

“Anh hứa sẽ ôm em cho tới khi em thức.”

Kise cảm nhận được nhịp tim mình đang đập chậm dần. Cậu biết sẽ chìm vào giấc ngủ nhanh thôi. Bằng một chút sức lực cuối cùng, cậu yếu ớt nắm lấy tay Aomine rồi thều thào ba chữ, “Em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.” Y nghẹn giọng khi cơ thể lạnh lẽo trong vòng tay y cứ thế mà lịm đi. Aomine vùi mặt vào mái tóc vàng óng ả mà mình vẫn hay lừa những ngón tay qua, y ôm chặt lấy người mình yêu và chờ đợi thân chết đến đón y theo cậu.

 HẾT

3. Chương 3: Midotaka

“Shin-chan?”

Giọng nói vui vẻ thường ngày là thế, lúc này đây lại tạo cho Midorima một cảm giác thật giả. Khắc nghiệt làm sao!

Takao siết chặt lấy một cánh tay y, hai người đều lạnh đến run rẩy. Họ không thể hiểu được chuyện gì đang xảy. Đường như kết thúc của họ đang tới rất gần, và cả hai cùng cảm thấy thời gian bên nhau chẳng bao giờ là đủ.

“Sao vậy Takao?”

“Em mừng vì anh đã tới Shuutoku. Thật tốt vì em có cơ hội được quen anh.”

Ngọn nến cuối cùng chập chờn trong không khí lạnh lẽo, và nó chắc cũng chẳng cảm cự được bao lâu nữa.

Khi ngọn nến tắt đi, cũng là lúc mà sự sống của họ trên trái đất này chấm dứt.

Midorima thở dài, kéo Takao vào trong lòng rồi vùi mặt vào cổ cậu, “Anh rất vui khi em đã chấp nhận chính con người anh.”

Takao hôn nhẹ lên môi người mà cậu yêu. Midorima cảm thấy những giọt nước mắt lạnh lẽo lăn dài trên má, y cũng chẳng rõ đó là của mình hay của Takao nữa.

Rồi, cậu vòng tay qua ôm lấy thân hình to lớn của y để tìm chút hơi ấm mong manh còn sót lại, “Ước gì chúng ta có nhiều thời gian hơn. Vẫn còn quá nhiều điều em chưa biết về anh.”

“Em biết rõ về anh hơn ai hết.” Midorima thì thầm, “Một mình em là người đủ kiên nhẫn với anh. Trái tim này chỉ thuộc về em mà thôi.”

“Em biết mà.” Takao khẽ cười, “Em từ lâu cũng đã là của anh rồi.”

Một sự tĩnh mịch bao trùm lát không gian xung quanh. Vẫn còn vô vàn điều họ muốn tâm sự với nhau, nhưng có lẽ không cần phải nói thì cả hai cũng đã quá rõ tình cảm đối phương dành tình sâu đậm tới chừng nào.

“Em yêu anh nhiều đến mức không thể diễn tả nổi.” Takao thở dài, “Và em vẫn luôn yêu anh như vậy.”

“Anh cũng thế.” Midorima dịu dàng nói, “Xin lỗi vì anh không thể bộc lộ hết cảm xúc của mình cho em.”

“Em biết điều đó mà.” Takao lắc đầu. Cái lạnh đã bắt đầu ngấm vào xương tủy cậu. Hôn lên môi Midorima một nụ hôn, cậu chọc y, “Anh chẳng giấu được em cái gì đâu.”

“Anh chưa bao giờ muốn giấu em.” Midorima thừa nhận, “Em đã làm nên con người anh, Kazunari à! Anh nợ em quá nhiều rồi.”

“Vậy kiếp sau, hãy đi tìm em nhé. Em sẽ luôn chờ anh đấy.”

“Anh sẽ không bao giờ ngừng tìm kiếm em.” Midorima hứa. Trong một phút ngắn ngủi, ánh mắt y tỏa ra một tia hi vọng yếu ớt, và rồi khi ngọn nến chột tắt, hi vọng cũng tan vào màn đêm.

Hai người họ đều cảm thấy sợ hãi tột cùng, nhưng không ai muốn thừa nhận.

“Thật vui vì chúng ta đã có những giây phút hạnh phúc bên nhau.” Takao cười, nhưng Midorima đã không thể thấy được cậu bởi bóng tối đen đặc, “Anh là người quan trọng nhất đối với em.”

Midorima kéo cậu lại gần hơn, “Đợi anh nhé, Kazunari.”

“Mãi mãi.” Takao đồng ý, ôm chặt lấy người mình yêu.

Và rồi, mọi thứ dần tan biến vào không trung.

 HẾT

4. Chương 4: Muramuro

“Muro-chin, em lạnh.” Murasakibara thì thầm vào tai người yêu bé nhỏ của mình, cơn run rẩy cuối cùng cũng lắng xuống khi cơ thể của cậu dần trở nên tê liệt.

“Anh biết mà, Atsushi.” Himuro áp chặt mặt mình vào bờ vai của cậu con trai to lớn, mắt anh nhắm nghiền lại, “Anh xin lỗi. Mọi chuyện rồi sẽ qua sớm thôi.”

“Chúng ta sẽ đi về đâu đây?” Murasakibara vùi mặt vào mái tóc đen của anh, hít lấy mùi hương quen thuộc như một sự trấn an và hy vọng rằng mọi thứ sẽ sớm kết thúc. Đợi chờ trong sự vô vọng như thế này còn tồi tệ hơn bất cứ điều gì mà cậu từng trải qua.

“Anh cũng không biết nữa, Atsushi.” Himuro thừa nhận, nỗi sợ làm bụng anh co thắt, bầu không khí xung quanh ngày càng trở nên nặng nề và lạnh lẽo. Anh ước sao mình có thể biết được chuyện gì đang diễn ra, nhưng đã quá muộn. Không có gì có thể ngăn cản được, đó chính là dấu chấm hết dành cho nhân loại.

“...Anh sẽ ở bên em chứ?” Giọng Murasakibara trầm hơn bình thường, xen lẫn một chút lo âu - điều thật hiếm thấy ở cậu nhóc khổng lồ này. Himuro cảm nhận được tim mình thắt chặt trong sự cảm thông và thấu hiểu.

Himuro cắn môi, “Em có muốn vậy không?” Anh hỏi người yêu của mình.

“Em luôn muốn anh ở bên em.” Murasakibara nhẹ nhàng đáp lại, biết rằng những gì cậu nói giờ đây cũng chẳng còn quan trọng nữa, tất cả trong phút chốc rồi cũng sẽ chấm dứt. “Sẽ luôn là như vậy.”

“Anh cũng luôn muốn được ở cạnh em.” Giọng nói dịu dàng của Himuro như muốn vỡ òa khi những giọt nước mắt nóng hổi chực trào nơi khóe mi. Thân hình to lớn của người tình bao phủ lấy anh, nhưng nó không toát ra hơi ấm như cậu thần đồng bóng rổ đã từng. Dường như bất cứ hơi nóng nào mà cơ thể của họ tiết ra đều ngay lập tức bị hút vào bầu khí quyển lạnh lẽo.

“Em sẽ bỏ kẹo vì anh, Muro-chin.” Murasakibara nói, có thể đây là điều lãng mạn nhất mà cậu từng thốt ra, “Tất cả luôn.”

“Còn anh sẽ không bao giờ đánh đổi em với bất cứ ai.” Himuro cố gắng tìm kiếm từ một nơi nào đó trong cơ thể chút sức lực để nâng đầu lên hôn môi cậu, nhưng nỗ lực không thành, anh chỉ có thể nướn môi tới cầm cậu mà thôi.

Bên dưới chân giường đột nhiên lắc mạnh. Himuro cắn răng kiềm chế nỗi đau khi bị siết mạnh bởi cánh tay vạm vỡ của Murasakibara. Chỉ có ôm chặt nhau như vậy, họ mới không bị tách rời.

“Hãy đợi anh, được chứ?” Himuro nói. Mặt đất càng lúc càng rung chuyển dữ dội. “Dù em có ở đâu đi chăng nữa, anh cũng sẽ đến tìm em khi tất cả những điều này chấm dứt.”

“Em cũng sẽ đến tìm anh nữa.” Murasakibara đáp lời, trong giọng nói có một chút bướng bỉnh. Nhưng đó là tất cả những gì mà Himuro cần. Với một nụ cười yếu ớt hé nở trên môi, mặc dù những cảm xúc dịu dàng ấy đều đã bị xóa nhòa trong bóng tối, anh khẽ gập đầu và nhấn môi mình lên đôi môi của Murasakibara.

“Hẹn gặp lại ở thế giới bên kia.” Anh thì thầm.

Những cơn rung chuyển trở nên liên tục và mạnh mẽ. Họ bám chặt vào nhau, dùng hết sức lực cuối cùng mà họ có để giữ lấy đối phương. Và khi thế giới sụp đổ, điều duy nhất mà người kia biết chính vòng tay của người còn lại.

 HẾT

5. Chương 5: Akafuri

Furihata túm chặt lấy cánh tay Akashi. Thật khó để cậu có thể kiểm được nước mắt khi thế giới xung quanh họ đang rung chuyển dữ dội. Họ vô cùng may mắn khi vẫn còn một nguồn sáng nhỏ, đủ để nhìn rõ nhau khi màn đêm đang dần bao trùm lên khắp nơi. Dù vậy, cả hai chẳng ai dám nhìn đối phương lấy một lần. Furihata muốn đắm chìm trong sắc đỏ của đôi mắt ấy, đôi mắt đã truyền cho cậu tất cả sức mạnh, nhưng cậu lo rằng mình sẽ thấy một thứ đáng sợ hơn bao giờ hết - kết thúc của chính mình.

“Kouki, mọi việc sẽ ổn thôi mà.” Akashi dịu dàng nói, anh khó khăn đưa tay lên xoa xoa lấy mái tóc nâu, “Không sao đâu.”

“Không! Không ổn chút nào hết!” Furihata lắc đầu, “Anh không cần phải an ủi em nữa đâu. Có rất nhiều cơ hội để anh cứu lấy mình cơ mà.”

“Không!” Akashi kéo Furihata lại gần và vùi mặt vào mái tóc cậu, “Đừng nói như vậy. Đó là quyết định của anh, Kouki. Anh không bao giờ làm việc gì mà không có mục đích chính đáng, em cũng biết rất rõ mà.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả.” Mắt trái của Akashi chợt lóe lên ánh vàng, giọng anh trở nên cứng rắn hơn, “Chúng ta sẽ không để em bị tổn thương đâu.”

Furihata gượng cười, môi cậu tím tái lại bởi cái lạnh. Cậu tin Akashi với cả trái tim mình. Điều ước duy nhất của cậu lúc này là có thể làm điều gì đó đáp trả lại cho anh. Akashi đã chịu quá nhiều tổn thương trong cả cuộc đời ngắn ngủi của mình rồi. Tuy cậu đã dùng cách của mình mà làm cho anh cười, làm cho anh cảm thấy vui vẻ, nhưng đó vẫn là chưa đủ cho Akashi - người yêu cậu và cũng là người cậu yêu.

Furihata thực sự không biết phải làm gì lúc này. Mọi thứ đang dần đi tới hồi kết.

“Em yêu anh nhiều lắm, Akashi Seijuuro.” Cậu nói, gắng chút sức lực còn lại để quay đầu và bắt gặp đôi mắt của anh, lúc này đây đang liên tục đổi màu giữa vàng và đỏ, “Cả hai nhân cách của anh.”

“Chúng ta cũng yêu em nhiều lắm, Kouki,” chàng trai tóc đỏ khẽ đáp, “Chúng ta sẽ tìm em ở kiếp sau, cho nên hãy ráng đợi nhé. Chắc chắn lúc đó sẽ không có gì chia cắt được hai ta.”

Furihata muốn hé môi cười, nhưng cậu chỉ còn đủ sức để thở một cách nặng nhọc, “Em sẽ mãi đợi anh.” Cậu hứa, cảm nhận những ngón tay lạnh buốt luồn qua mái tóc mình, “Mong là kiếp sau, tại mình sẽ có nhiều thời gian bên nhau hơn nữa.”

“Chắc chắn rồi.” Akashi đáp, “Anh sẽ biến điều đó trở thành hiện thực.”

Furihata cười, nguồn oxi cũng vì thế mà dần bị rút cạn ra khỏi lồng ngực. Tận thế đang đến rất gần. Akashi cũng cảm nhận được điều đó.

Furihata dùng chút sức lực cuối cùng, vụng về đặt một nụ hôn lên đôi môi tím tái của Akashi, để rồi sau đó gục vào lòng anh, cơ thể tê cứng lại vì giá rét.

“Em yêu anh, Seijuuro.” Cậu nói rất khẽ.

“Anh cũng yêu em, Kouki.” Chàng trai tóc đỏ đáp, gương mặt ướt đẫm nước mắt.

Nguồn oxi dần dần cạn kiệt, và hai người không còn có thể thở được nữa. Họ vẫn ôm lấy nhau, ôm lấy cả cái niềm hi vọng mong manh ấy, và rồi bóng tối cuối cùng cũng nuốt trọn lấy tất cả.

 HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-the-gioi-ket-thuc>